

Pohyby rukou jsem odkoukal, říká dirigent



V AKCI. Dirigent Libor Sládek při jedné ze zkoušek letošního Běloutínského týdne zpěvu. Foto: Deník/ Iveta Podešvová

Dokončení ze strany 1

„Několik let jsem pak pracoval v projektové kanceláři, ale zjistil jsem, že tam nemusím sedět zrovna já. Tu práci mohl dělat kdokoliv jiný,“ vypráví muž, který chtěl raději pracovat s dětmi.

Jeho sen se splnil, když jako učitel nastoupil na gymnázium. Zpočátku učil odborné stavební předměty, brzy je však vyměnil za matematiku a vytvoženou hudební výchovu. „Formálně jsem si ale papíry na dirigování a hudební výchovu udělal teprve před čtyřmi lety, kdy jsem oba obory dostudoval,“ přiznává bez ostychu Sládek.

V současnosti na osmiletém gymnáziu vyučuje hudební výchovu, přednáší na Pedagogické fakultě Karlovy univerzity a diriguje několik sborů. Ke svému řemeslu se podle vlastních slov dostal naprosto spontánně. Snad i proto dirigování do detailu rozumí.

„Nejprve jsem zpíval se sborem na gymnáziu. Po čase jsem si ale všiml, že někteří špatně vnímají rytmus. Vy-



DIRIGENT. Libor Sládek. Foto: Deník/ Iveta Podešvová

stoupil jsem proto z řady a zkusil jsem si stoupnout před ně. Už jsem tam taky zůstal, protože to fungovalo mnohem líp,“ popisuje Sládek svým melodickým hlasem, v němž není ani stopa po pražském přízvuku.

Začátky pro něj ale byly složité, protože pořádně nevěděl, co s rukama. „Hodně jsem odkoukal od jiných dirigentů. Několik let jsem jezdil

po různých festivalech a postupně vše vstřebával. Až pak jsem absolvoval dvouletý dirigentský kurz,“ prozrazuje Sládek.

Na jeho práci je prý nejtěžší přimět sboristy, aby zpívali tak, jak sám chce. „Když skladbu znám, mám předem nějakou představu, co od lidí chci slyšet. Když ji ale neznám, má představa zvuku se vytváří přímo při práci se

sborem,“ líčí zaníceně dirigent, který za půl hodiny dokáže nacvičit dvouminutovou skladbu.

Vzápětí ale dodává, že tak rychlý postup není správný. „Skladbu bychom měli vždy načíst, zapracovat na ní, nechat ji malinko uležet a až pak se k ní vrátit. Jedině tak se krásně vyloupne,“ usmívá se Sládek.

Přestože je dirigentem už přes dvacet let, taktovku příliš často nepoužívá. Ta má totiž smysl spíš u velkého orchestru nebo sboru, protože prodlužuje ruku, která je pak lépe vidět. „Jsem zvyklý výrazně mávat rukama a držet je nahoře, i když je to náročné a ruce mě potom dost bolí,“ svěřuje se dirigent.

Nemůže si však mávat, jak se mu zlíbí. Každíčkový, i ten sebemenší pohyb ruky má totiž svůj význam. „Nejsem ideální příklad klasického dirigenta. Příliš nedbám na základní postavení, při kterém by emoce měly vyjadřovat jen ruce nebo obličej. Já do toho dávám všechno,“ říká razantně Sládek.